

De zussen van de bosbessenboerderij

Manuela Inusa bij Boekerij:

De Valerie Lane-serie:

De theewinkel vol geluk

De chocolaterie van je dromen

De betoverende antiekzaak

Het wonderbaarlijke wolparadijs

De charmante cadeauwinkel

Het kleine straatje met het grote hart

De Kustdromen-serie:

Vanillegeluk

Zon in de sinaasappelboomgaard

De geur van amandelbloesem

Mooie jaren in de aardbeientuin

Waar de walnootbomen groeien

De zussen van de bosbessenboerderij

Manuela Inusa

*De zussen van de
bosbessenboerderij*

Kustdromen 6

Vertaald uit het Duits door Hilke Makkink

ISBN 978-90-492-0194-4
ISBN 978-94-023-2208-8 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Blaubeerjahre*

Vertaling: Hilke Makkink

Omslagontwerp: Johannes Wiebel | Punchdesign

Omslagbeeld: © Johannes Wiebel en Shutterstock (Marco Bicci, karamysh, romakoma, Hannamariah, Theresa Lauria, donatas1205, Charcompix, James-Chen, Pixel-Shot)

Zetwerk: Mat-Zet bv

© 2022 Blanvalet Verlag, een afdeling van Penguin Random House Verlagsgruppe GmbH, München, Duitsland

© 2026 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en data-mining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor mijn trouwe lezers

Proloog

April 1999, Lodi, Californië

‘Niet zoveel van die bosbessen eten, straks krijgen jullie nog buikpijn,’ berispte Alison haar jongere zusjes. Jillian, bijna tien, bleef de besjes maar naar binnen proppen en de vijfjarige Delilah deed hetzelfde.

‘Maar ze zijn zooo lekker!’ riep het nakomertje stralend, terwijl ze zich weer uitstreckte om bij de dikste bessen, helemaal bovenin, te komen. De plant was bijna twee keer zo groot als zij.

‘Nou en,’ mompelde Jill en ze liet een nieuwe handvol van de zoete vruchtjes in haar mond vallen. Haar lippen waren al helemaal blauw en aan de blik in haar ogen kon je zien hoe woedend, wanhopig en verdrietig ze was, net als Alison zelf.

Maar als oudste had zij wel de taak om ervoor te zorgen dat het goed ging met haar zusjes. Dat het verdriet hun niet te veel zou worden en dat ze niet de halve nacht krom van de buikpijn in bed zouden liggen.

Het twaalfjarige meisje sloeg een arm om Jill heen en drukte haar stevig tegen zich aan. ‘Ooit wordt het echt wel beter. Ik kan me niet voorstellen dat het de rest van ons leven zo veel pijn zal blijven doen.’

‘Ik wel,’ antwoordde Jill en ze maakte zich van haar los om nog meer bosbessen te plukken.

‘Wanneer komen papa en mama weer thuis?’ vroeg de kleine Delilah haar twee grote zussen, die anders ook altijd alles wisten, meer dan zichzelf tenminste.

‘Heb je niet gehoord wat opa en oma zeiden?’ blafte Jill. ‘Ze komen nooit meer thuis. Ze zijn nu in de hemel. Of waar dan ook.’

Ally wierp haar een boze blik toe. Ze begreep best dat Jill woedend was, maar ze hoefde ook niet alles te bederven voor het kleintje. Ze ging op haar hurken zitten en keek Delilah in de ogen. ‘Ze zijn nu boven bij de engeltjes, liefje. Onze-Lieve-Heer wilde ze heel graag weer bij zich hebben,’ herhaalde ze oma Frans woorden van na het ongeluk. Een week geleden was dat inmiddels, maar het leek alsof het gisteren was dat hun moeder hen voor de laatste keer had geknuffeld, voordat ze op de boot gestapt was en voor altijd uit hun levens was weggezeild.

Haar ogen vulden zich met tranen en ze moest haar blik afwenden.

Vol medelijden keek haar kleine zusje haar aan. ‘Niet huilen, Ally. Kijk eens naar boven, daar zijn ze nu en ze glimlachen naar ons.’ Ze legde haar hoofdje in haar nek en wees met haar vinger-tje naar de wolken.

Hoewel het verdriet haar de adem benam moest Ally nu toch lachen. ‘Mag ik even een hele dikke knuffel?’ vroeg ze en het kleintje liet zich in haar armen vallen.

O, wat voelde dat goed.

Ze hadden elkaar tenminste nog. En hun grootouders, die vanaf nu voor hen zouden zorgen. Nog op de dag van het ongeluk waren oma Fran en opa Cliff naar San Francisco gekomen, waar zij vol angst bij de buurvrouw hadden zitten wachten. Toen ze die stormachtige dag niet waren opgehaald van school had Ally haar zusjes meegenomen en waren ze met de bus naar huis gereden.

Vijf dagen lang verbleven ze met zijn allen in het herenhuis in Laurel Heights, terwijl hun grootouders de begrafenis en alle andere dingen regelden. Totdat oma Fran uiteindelijk verkondigde dat het tijd was voor de meisjes om hun spullen bij elkaar te pakken en mee te komen naar Lodi, naar de bosbessenplantage, die zij al tientallen jaren in hun bezit hadden. En ook al wilde Ally helemaal niet weg uit San Francisco, ze wist dat ze geen andere keus had.

Vanaf nu zou alles anders worden en zou haar leven nooit meer hetzelfde zijn.

Lodi, op een dikke anderhalf uur rijden van San Francisco, kenden de zusjes natuurlijk al van weekendbezoekjes en de zomervakanties, maar om hier vanaf nu te moeten wonen zorgde bij alle drie toch wel voor gemengde gevoelens. Alison wilde haar geboortestad, de straten waarvan ze zoveel hield, haar kamer met de Backstreet Boys-posters en de Benjamin Franklin Middle School, waar ze net dit schooljaar begonnen was, niet achterlaten. Jillian wilde bij haar vriendinnetjes blijven en in haar voetbalelftal blijven spelen. En de kleine Delilah wilde haar verjaardag nergens anders vieren dan thuis, het enige thuis dat ze kende.

‘Ally? Krijg ik nu nog wel mijn verjaardagstaart?’ vroeg ze nu.

Over twee dagen werd Delilah zes, het zou de verdrietigste verjaardag ooit worden, dat wist Ally nu al. Maar ze keek haar kleine zusje aan en dwong zichzelf te glimlachen. ‘Vast en zeker.’

‘En wie bakt die dan voor me, nu mama er niet meer is?’

‘Oma Fran kan dat vast ook heel goed.’

‘Maar kan oma ook een eenhoorntaart bakken? Een roze?’

‘Dat moet lukken, ik help haar wel.’

‘Oké.’ Delilah leek tevreden. Mag ik nog wat bosbessen eten?’ vroeg ze toen.

Ally knipoogde naar haar. ‘Ach, waarom ook niet?’ Dan kreeg het kleintje maar buikpijn, dat kon er ook nog wel bij.

Ze stond op en trok een tak naar beneden waaraan bijzonder veel vruchtjes hingen, zodat Delilah er beter bij kon.

Ook Jill kwam erbij staan en greep opnieuw naar de besjes, die heerlijk zoete bosbessen, waarvan ze er vanaf nu meer dan genoeg zouden hebben. Die nu onderdeel zouden zijn van hun leven, zoals ze dat al zo lang waren voor hun grootouders.

‘Gelukkig hebben we elkaar nog,’ zei ze.

‘Ja. En we zullen er altijd voor elkaar zijn, dat beloof ik jullie met de hand op mijn hart,’ zei Ally en ze keek naar boven, naar de hemel.

Datzelfde beloofde ze hun ouders.

1

Alison

Nu

“Trek een dikke jas aan, het is koud vandaag!” riep Ally haar dochter toe, die weer eens eeuwig voor de passpiegel stond na te denken over welke sjaal het beste bij welke jas en welke muts bij welke schoenen zou passen. Met haar elf jaar was Misha al modebewuster dan Alison ooit zou zijn en stiekem moest ze er ook wel om lachen, ook al dreef het haar soms tot waanzin. Vooral als ze weer eens aan de late kant waren, zoals vanochtend.

‘Het is april, mam!’ kwam het geïrriteerde antwoord.

Bij het woord ‘april’ kromp Alison even in elkaar omdat het zo als altijd herinneringen opriep aan nare tijden. In april waren haar ouders overleden en in april was ze gescheiden van Travis, nadat hij haar voor de zoveelste keer had bedrogen. Maar ze verdrong de gedachten snel, pakte haar handtas en autosleutels en ging demonstratief naast de voordeur van hun tweekamerappartement staan.

‘Ze hebben voor vandaag regen en elf graden voorspeld, dus kleed je warm aan, anders heb je het straks de hele dag koud. Maar nu moeten we echt gaan, anders ben jij straks te laat voor je proefwerk Engels en ik voor mijn werk. Hup, hup!’

Misha keek haar nu nog geïrriteerder aan. ‘Altijd dat gestress!’ Opnieuw gleed haar blik over alle sjaals, die aan een lijn in de gang hingen.

Alison deed de deur open, stapte naar buiten en wachtte ongeduldig.

Toen kwam ook eindelijk Misha aangerend, ze trok de deur achter zich dicht en mopperde: ‘*Hup, hup...* commandeer je hond en blaf zelf! En waarom is het zo koud op een lentedag? Waarom kunnen we niet net als opa en oma in Californië wonen of in Arizona, zoals tante Jill? Die ligt nu vast al bij dertig graden te zonnen aan het zwembad.’

‘Het is half acht!’ maande Alison haar dochter. Al zou die weleens gelijk kunnen hebben met haar vermoeden dat Jillian aan het zwembad lag te zonnen; waarschijnlijk nu nog niet, maar later op de dag zeker. Veel meer had haar zus namelijk niet te doen sinds ze samen was met Preston, die door middel van een gewaagde beleggingsstrategie zo veel geld had verdiend dat de twee de godganse dag konden zonnen, golfen of winkelen, of wat het ook was waarin ze op dat moment zin hadden.

‘Het is allemaal zo oneerlijk!’ zei Misha, terwijl ze plaatsnam op de passagiersstoel van de oude Honda.

‘Ja, jij hebt zo’n zwaar leven,’ zei Alison verwijtend, zij het zo zacht dat ze niet zeker wist of haar dochter het überhaupt had gehoord.

Maar dat had ze wel. Dat merkte ze aan hoe Misha nu haar hoofd naar haar toe draaide en haar aankeek met die mengeling van medelijden en spijt, zoals altijd als ze wist dat ze te ver was gegaan. Alison nam het haar niet kwalijk, Misha begon te puberen en dan was dit soort gekat normaal. Ze herinnerde zich nog maar al te goed hoe Jill en DeeDee geweest waren op die leeftijd. Zelf had ze daarvoor geen tijd gehad, ze was te druk geweest met volwassen worden, een stuk sneller dan gezond geweest was. Maar er had destijds ook zo veel verantwoordelijkheid op haar schouders gelegen.

‘Sorry, mam,’ zei Misha nu.

‘Is al goed, je hebt niets verkeerd gedaan.’

‘Jawel, ik klaagde over mijn leven, ook al weet ik hoe zwaar jij het had toen je zo oud was als ik.’

‘Nou ja, ik was een jaar ouder, maar... je hebt gelijk, ik had het niet makkelijk. Dat wil echter niet zeggen dat jij je niet af en toe even mag beklagen over je leven. Ik doe het tenslotte ook de hele tijd, toch?’ Ze haalde haar schouders op.

‘Dat kun je wel zeggen.’ Misha grijsde naar haar moeder, terwijl die zo snel mogelijk door de straten van Tacoma reed.

Alison was hier destijds komen wonen vanwege de liefde en ook al was Washington State totaal anders dan het heerlijke, altijd zonnige Californië, ze was hier wel gelukkig geweest. Ze had geen spijt gehad van haar besluit, in elk geval die eerste jaren niet. Maar inmiddels merkte ze dat ze steeds vaker terugverlangde naar Californië, zeker wanneer het goot van de regen, zoals tien minuten later, net toen ze Misha afzette bij school.

‘Succes met je proefwerk!’ riep ze haar door de regen na en Misha draaide zich onder haar paraplu nog een keer om, zwaaide en glimlachte.

Vervolgens reed Alison door naar de supermarkt, waar ze zes dagen per week achter de kassa zat. Sinds de scheiding van Travis drieënhalve jaar geleden probeerde ze op deze manier de eindjes aan elkaar te knopen, aangezien ze nooit iets anders geleerd had dan bosbessen plukken en moeder zijn. Aan haar vier jaar studie aan het California Institute of the Arts had ze hier niets. Wat kon je ook beginnen met het lezen van pianomuziek of harp spelen, behalve misschien privéles geven? Maar dat was haar een te onzeker bestaan, ze had een vaste baan nodig met een regelmatig inkomen.

De muziek was verleden tijd.

Het enige wat de muziekacademie haar opgeleverd had was

Misha, aangezien ze daar Travis had leren kennen. Haar ex-man verdiende inmiddels wel zijn brood als pianoleraar en ze wist dat sommige van zijn vrouwelijke leerlingen meer kregen dan slechts een uurtje pianoles.

Nog altijd deed de gedachte aan haar mislukte huwelijk pijn, maar ze was niet zo'n vrouw die haar ex zwartmaakte bij haar kinderen. Misha had een uitstekende band met Travis en zo moest het ook blijven. Haar dochter had een vader, hoe kon Alison die van haar afnemen?

Door de regen rende ze naar de Walmart, waar haar baas Huell haar meteen toesnauwde dat ze weer eens te laat was. Ze verontschuldigde zich, hing in de personeelsruimte haar natte jas aan de kapstok en borg haar handtas op in haar kluisje. Toen liep ze naar de kassa, waarachter ze de komende acht uur naar gestreste, geïrriteerde en soms gelukkig ook vriendelijke klanten moest staan glimlachen.

Hoe gaat het vandaag met u, meneer?

Hebt u een klantenkaart?

U hebt geluk, de kaneelbroodjes zijn vandaag in de aanbieding.

Een fijne dag nog, mevrouw.

We zien u graag binnenkort weer terug!

Na vijf minuten zat ze alweer zo in haar monotone ritme dat ze nergens anders meer aan dacht; niet aan dat het april was, of dat Californië heel ver weg was of dat haar leven zo heel anders was dan wat ze ooit gedroomd had.

Tijdens haar lunchpauze deed Alison haar eigen boodschappen. Ze koos voor twee pakken kaneelbroodjes en nog wat andere levensmiddelen die in de aanbieding waren. Dat was het voordeel van werken in een supermarkt. Je was meteen op de hoogte van koopjes en daarop was ze aangewezen, wilde ze nog enigszins fatsoenlijke maaltijden op tafel toveren voor haar dochter.

Ze liep met haar aankopen naar de kassa en liet Jennifer de personeelskorting eraf trekken, voordat ze ermee naar de kantine liep.

Ze schonk een kop koffie in voor zichzelf, ging aan de lange tafel zitten en pakte haar boterhammen, die ze die ochtend gesmeerd had. Terwijl ze hongerig een hap nam viste ze haar telefoon uit haar achterzak om te kijken of ze nog gemiste berichten of telefoontjes had. Op haar gezicht verscheen een brede glimlach toen er drie berichtjes van Delilah oplichtten. Ze opende ze en las:

Hé, grote zus, alles goed met jullie? Ik wilde je alleen even laten zien wat ik me nu weer op de hals heb gehaald. Een nieuwe baan, zondag begin ik. Hoe vind je dat ik eruitzie?
:D

De twee volgende berichtjes waren foto's die haar zus haar had gestuurd. Waarop ze te zien was met een paars glittervestje, een paarse hoge hoed en een toverstaf in de hand.

Alison moest lachen. O, DeeDee, dacht ze, de baantjes die jij toch altijd weer weet te vinden!

Ze schreef meteen terug.

Cool! Maar het is me niet helemaal duidelijk wat je moet voorstellen. Tovenaar bij een seniorenclub?

Haha. Nee, geen senioren maar kinderen. Ik was ingehuurd voor een verjaardagsfeestje. Heeft Rachel geregeld voor me.

Rachel was Delilahs beste vriendin en huisgenoot en ze had haar zusje al aan heel wat rare baantjes geholpen. Hiervoor had ze in een ijssalon gewerkt, waar ze een ijshoorntjeskostuum moest

dragen – en waar ze eruit geschopt was omdat ze de klanten altijd alleen maar de drie soorten sorbetijs had willen aanpraten. Als strikte veganist zag ze het als haar plicht om de mensen ervan te weerhouden ijs op basis van zuivel te kopen. Haar baas had het alleen wat minder leuk gevonden en haar al op de derde dag van haar ijsverkoopcarrière ontslagen.

Maar was Delilah daarna niet begonnen als hondenoppas?

En die honden dan?

Die laat ik nog steeds uit. Zou ik ook nooit mee stoppen, aangezien het goed verdient en je lekker de hele tijd buiten bent.

Ja, en omdat het in San Francisco heel wat minder regende dan in Tacoma, klonk dat baantje zelfs behoorlijk aantrekkelijk.

Oké, mijn lunchpauze zit er bijna op. Mochten we voor die tijd geen contact meer hebben, dan wens ik je vast veel succes zondag!

Dank je. Kan ik vast goed gebruiken. Maar Ally? Je hebt mijn vraag niet beantwoord.

Welke vraag ook alweer? Ze scrolde een stukje terug. O ja.

Met ons gaat het goed.

Dat wilde ik horen.

Alison stopte de laatste hap boterham in haar mond, waste haar handen en liep terug naar haar kassa, waar ze de volgende drieën-half uur haar glimlach weer opzette.

Ze was nog maar net thuis en stond de boodschappen uit te pakken toen ze een sleutel hoorde in het slot. Ze wierp een blik de gang in. ‘Je bent laat. Als ik dat geweten had, had ik je kunnen afhalen.’

Meestal kwam Misha met de schoolbus naar huis omdat Alison het gewoon niet op tijd redde.

‘We hadden nog een bespreking over het lentefeest. Ik zit in de organisatie, of was je dat alweer vergeten?’

‘Nee, natuurlijk niet. Alleen dat je daar vandaag een vergadering over had.’ Ze wist niet eens zeker of Misha haar er wel over verteld had. ‘Hoe ging je proefwerk?’

‘Best goed. Ik heb honger. Is er iets te eten?’

‘Ik heb kaneelbroodjes meegebracht. Wil je er daar voor het eten alvast eentje van hebben? Ik wilde spaghetti maken, is dat oké?’

‘Ja, hoor.’ Misha opende de kartonnen verpakking en pakte er een broodje uit. ‘Mijn rugzak is nu trouwens echt kapot.’ Ze liet haar moeder de afgescheurde riem zien van haar roze rugzak, die inderdaad betere tijden gekend had.

‘Ik koop wel een nieuwe voor je.’ Alison nam zich voor om morgen tijdens de lunchpauze op zoek te gaan naar een nieuwe rugzak. Ze meende zich te herinneren dat Walmart er zelfs een paar in de aanbieding had momenteel. Een Eastpak-rugzak voor maar vierentwintig vijfennegentig; met aftrek van haar personeelskorting zou ze zich dat wel een keertje kunnen veroorloven, al moest ook de energierekening dringend worden betaald, wilden ze binnenkort niet zonder licht, tv en internet zitten. En zonder koelkast, waarin ze net de laatste boodschappen legde.

‘Alles oké, mam?’ vroeg Misha, terwijl ze haar bezorgd aankeek.

‘Ja, natuurlijk. Waarom?’

Je lijkt nogal afwezig.'

'O, ik dacht alleen even aan mijn kleine zusje.' Ze moest weer lachen. 'Drie keer raden wat voor baantje DeeDee nou weer heeft!'

'Reisleider? Verzorger in een dierentuin? O! O! Straatveger?'

'Bijna.' Alison pakte haar telefoon en liet Misha de foto's zien van Delilah in haar goochelaarskostuum.

'Wil ze tovenaars worden?' vroeg Misha lachend.

'Precies.'

'Kan ze dan niet een beetje zonnetooverschijn toveren voor ons? En als ze dan toch bezig is, een nieuwe rugzak voor mij en een nieuwe man voor jou?'

Alisons mond viel open.

'Misha! Hoe kom je erbij dat ik een nieuwe man nodig zou hebben?'

'Nou ja, je bent nu al drie jaar alleen, toch? Ik vind het langzaam wel weer eens tijd worden.'

'Wie heeft er nou tijd voor een man?' vroeg Alison. Maar wat ze eigenlijk wilde vragen was: Waar vind je vandaag de dag verdorie nog een fatsoenlijke man die zijn vrouw niet de hele tijd belazert?

'Misschien moet ik je gewoon maar eens aanmelden bij zo'n datingsite,' zei Misha grijnzend. Ze pakte haar rugzak in de ene en het kaneelbroodje in de andere hand en verdween naar haar kamer.

'Waag het niet!' riep Alison haar na, hoewel ze zichzelf al bij een paar van die sites had ingeschreven. Maar de mannen die een berichtje hadden achtergelaten op haar profiel leken allemaal moederskindjes, klimaatgekkies of psychopaten en dus had ze het al heel snel weer voor gezien gehouden.

Mocht ergens daarbuiten de ware op haar wachten, dan zou ze hem vast wel vinden. Of hij haar. Maar eerst moest ze nu spa-

ghetti klaarmaken, en dus pakte ze de pasta en een pot tomatensaus uit de kast. Toen bleef ze staan en slaakte een diepe zucht. Ze pakte een kaneelbroodje, dat niet kon tippen aan het lekkere gebak van haar oma Fran, en nam een hap.

Ze miste Californië meer dan ooit.

2

Jillian

Vrijdagmiddag. Jill zat aan het zwembad en trok haar zonnehoed wat dieper over haar gezicht. Het hielp niets. En dus stond ze moeizaam op van haar ligbed en verschoof de parasol, zodat ze weer in de schaduw lag. Toen pakte ze de zonnecrème en verdeelde die weer over haar perfecte lichaam, waarin ze zo veel tijd en werk had gestoken.

Ze nam weer plaats op de ligstoel. Schoof wat heen en weer totdat ze de ideale positie vond, zette haar zonnebril op en rekte zich uit om bij het tijdschrift op het kleine bijzettafeltje te komen. Het was een van die roddelblaadjes waarin werd geschreven over beroemdheden en wannabe-beroemdheden; ze bladerde er wat doorheen maar al snel raakte ze verveeld, en dus gooide Jill het blad weer in de richting van het tafeltje. Het tijdschrift viel eraan en belandde op de grond, maar het kon haar niets schelen. In plaats van het op te rapen keek Jill naar de zon, die stralende zon, die hoog aan de hemel stond op deze heerlijk warme dag in Scottsdale, Arizona, waarop de thermometer om half vijf 's middags in april nog steeds achtentwintig graden aangaf.

Omdat ze hier midden in de Sonorawoestijn zaten, hadden ze bijna alleen maar warme dagen; dagen waarop je in de zon kon bakken of kon gaan winkelen in een van de overdekte winkelen met airconditioning. Wilde je gaan tennissen, dan sprak je óf meteen 's ochtends vroeg af, óf 's avonds, als de zon niet meer zo

fel scheen, dat is tenminste wat Jill deed. Preston maakten die temperaturen niets uit, die was zelfs vaak midden op de dag op de golfbaan te vinden.

Preston was opgegroeid in Arizona, in Phoenix, de aan Scottsdale grenzende hoofdstad van deze zonnige staat. Zijn familie was arm noch rijk – zijn moeder had als lerares gewerkt, zijn vader als boekhouder, maar Preston had van kinds af aan al meer geweld, zoals hij tegenwoordig graag overal verkondigde. Jillian kon zich helemaal voorstellen hoe hij als tienjarige zijn vriendjes vertelde dat hij ooit in aandelen zou gaan beleggen en miljoenen zou vergaren. Nou, dat was hem gelukt; hij leefde een onbezorgd leventje waarvan anderen alleen maar konden dromen, en Jillian mocht er aan zijn zijde van meegenieten.

Iets meer dan acht jaar geleden hadden ze elkaar leren kennen, toen Preston op zoek geweest was naar een nieuw, groter huis, en zij hem als makelaar de villa's in de omgeving had laten zien. Dankzij een sportbeurs was ze terechtgekomen aan de University of Arizona in Tucson, maar meteen al was haar duidelijk geworden dat ze niet in Tucson wilde blijven en dus was ze na haar afstuderen verhuisd naar Phoenix, waar ze al eerder een baan als makelaar had gevonden. Het werk beviel haar, ze ontmoette veel interessante mensen en op een dag dus ook Preston, die haar vanaf het eerste moment wist te fascineren.

Nog nooit had ze iemand als hij leren kennen. Preston was ongelooflijk knap, maar ook heel sportief, ontwikkeld, intellectueel en net niet arrogant genoeg om onaangenaam te worden.

Tot haar grote verbazing bleek hij haar ook interessant te vinden, haar, dat vierentwintigjarige provinciaalse wicht, dat nog weinig meer gezien had van de wereld dan de bosbessenplantage en het saaie Tucson. Maar hij zag meer in haar, hij zag potentie. En hij maakte haar tot zijn project, tot een van zijn aandelen,

waarin eerst moest worden geïnvesteerd voordat je uiteindelijk werd beloond.

Ze gingen samenwonen in de villa in Scottsdale die Jillian voor hem had gevonden, een enorm huis met zeven slaapkamers, vier badkamers en een keuken die vijf keer zo groot was als die van haar oma Fran, en die uitgerust was met de modernste apparatuur en een glazen kookeiland. Er was een niervormig zwembad, overal waar je keek zag je palmbomen en er waren zelfs een paar fruitbomen, waarvan ze elke ochtend sinaasappels, citroenen en grapefruits kon plukken als ze zin had in een vers sapje.

Jillian was in de hemel.

Dat iemand als zij, een plattelandsmeisje uit het Californische Lodi, op een dag in het luxueuze Scottsdale zou wonen was tot dan toe onvoorstelbaar geweest. En dat ze zich nu tussen al die rijke en mooie mensen kon begeven, kon tennissen met vrouwen die rokjes van Gucci droegen en schoenen van Prada en haar na de wedstrijd uitnodigden voor wijnproeverijen of etentjes in de duurste restaurants, waarin ze nog maar een paar jaar geleden nooit een tafeltje zou hebben gekregen – het was allemaal soms meer dan ze kon bevatten. Sprakeloos dankte ze het lot voor al deze mogelijkheden. En vervolgens dacht ze terug aan Californië, aan Lodi en aan de bosbessen, aan haar grootouders en haar zussen, en voelde ze zich heel even slecht, omdat ze het zoveel beter had dan zij.

Vooraf met Alison had ze medelijden. Bedrogen door haar man, alleenstaande moeder, caissière bij een supermarkt. Hoe vaak had ze haar al niet aangeboden om haar financieel te helpen, maar elke keer had Ally het afgeslagen. Als oudste zus was ze waarschijnlijk te trots om geld van haar aan te nemen. Ze wilde het alleen doen, wat Jillian natuurlijk ook wel begreep, maar juist met een kind moest je soms toch over je eigen schaduw heen kunnen springen. En omdat haar zus haar geld niet wilde aanne-

men, stuurde ze haar af en toe maar wat spullen toe; gulle cadeaus voor verjaardagen en kerst, zelfs voor Valentijns- en Moederdag, gewoon om haar wat te steunen. Of ze het nou wilde of niet.

Ze wendde haar blik af van de zon. Opa Cliff had haar wanneer ze dit als kind deed altijd gezegd dat ze nooit recht in de zon mocht kijken. Omdat dat slecht was voor je ogen en je die ogen immers nodig had om te kunnen lezen. Ja, ze was altijd al een boekenwurm geweest, net als die lieve opa Cliff. Al wist ze niet of hij nog steeds zelf las of dat oma Fran hem inmiddels moest voorlezen.

Haar blik dwaalde af naar het zwembad. Het water glinsterde in de zon. Ze overwoog om even te gaan zwemmen, maar besloot het toen toch niet te doen. In plaats daarvan stond ze op en liep naar binnen, om het boek te pakken dat haar opa haar had meegegeven na haar laatste bezoek. Dat was met de feestdagen geweest, in december, en ze was haar belofte om het te lezen tot nu toe nog niet nagekomen. Hoogste tijd dus, ook om weer eens een bezoekje te brengen aan haar grootouders. Misschien dat ze dan ook meteen even langs kon bij haar zusje Delilah. Die woonde helemaal niet zo ver van Lodi, in San Francisco, en ook DeeDee had ze sinds Kerstmis niet meer gezien.

Ze had haar zussen al zo vaak uitgenodigd om naar Scottsdale te komen, maar die waren druk met andere dingen. En ergens vermoedde Jillian ook dat er nog een reden was waarom ze hier niet meer naartoe wilden komen: ze mochten Preston niet, hadden helemaal niets met hem. Oké, hij had een nogal bijzondere manier van met mensen omgaan, kon soms een beetje arrogant overkomen, maar juist die zelfverzekerde houding had er destijds voor gezorgd dat ze voor hem was gevallen. Verliefd op hem was geworden. En aanvankelijk had ze ook gehoopt dat ze op een dag meer zouden zijn dan alleen die rijke vent met zijn knappe vrien-

din. Ze had gedroomd van een gezinnetje, deed dat nog steeds, ook al had Preston haar al meerdere keren gezegd dat in hun luxe leventje geen plaats was voor kinderen. Met zulke aanhangsels kon je niet meer spontaan op reis, hele nachten doorfeesten of joints laten rondslingeren in huis. Die rookte Preston graag om tot rust te komen, zoals hij zelf zei, al vroeg ze zich wel af waarvan hij tot rust moest komen. Stress kende die man niet, zijn leven was net een sprookje, en al zou hij een slechte investering doen en een half miljoen verliezen, hij had nog genoeg miljoenen op zijn bankrekening staan die dat verlies konden compenseren.

Heel eerlijk gezegd had ze zich er ook nog niet helemaal bij neergelegd. Ze wilde een eigen gezinnetje nog niet opgeven, hoopte nog altijd dat Preston op een dag wakker zou worden en van mening zou zijn veranderd, of dat er iets anders zou gebeuren waardoor hij er anders tegenaan zou gaan kijken.

Ze liep dus naar binnen om het boek te pakken uit haar eigen kamer, waarin ze al haar persoonlijke spullen bewaarde. In deze kamer hingen alle idiote foto's van haar familie aan de muur die Preston in de rest van het huis niet wilde hebben, zoals de foto waarop Jillian en haar zussen gekke bekken trokken. Hier had ze ook de tekeningen van Misha op een prikbord gehangen en hier bewaarde ze het lekkers dat oma Fran haar af en toe toestuurde – verstopt voor Preston, die niet graag had dat zij taart of andere zoetigheden at die slecht waren voor haar figuur of plotseiling pukkels op haar gezicht konden toveren.

Wat dat betrof was Preston streng en ook daarmee had ze leren leven, want zijn discipline was nu eenmaal deel van wie hij was. En ze hield immers van het totaalpakket.

Het boek *Mijn dinsdagen met Morrie* van Mitch Albom lag op het dressoir naast het met hartjes versierde lijstje met een foto van Alison en Misha, dat haar nichtje haar voor kerst had toegestuurd. Ze had die twee al veel te lang niet meer gezien en ze nam